ECLI:LV:AT:2022:0809.11400003822.5.L
Lieta Nr. 11400003822, SKK-542/2022
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2022.gada 9.augustā

Tiesa šādā sastāvā: senatores Inese Laura Zemīte, Aija Branta, Sandra Kaija,

iepazinusies ar apsūdzētā /pers. A/ kasācijas sūdzību par Vidzemes apgabaltiesas 2022.gada 9.jūnija lēmumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Apsūdzētais /pers. A/ kasācijas sūdzībā lūdz atcelt apelācijas instances tiesas lēmumu daļā par viņam noteikto sodu un šajā daļā lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Kasācijas sūdzībā norādīts, ka apelācijas instances tiesa pārkāpusi Krimināllikuma 46.panta otro daļu, jo nav pietiekami izvērtējusi apelācijas sūdzībā norādītos argumentus par to, ka /pers. A/ apgādībā ir divi nepilngadīgi bērni, apsūdzētais strādā, iepriekš noteiktos sodus – piespiedu darbu un naudas sodu – ir izcietis.

Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmā daļa noteic, ka tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572.pantā un 573.panta pirmajā daļā minētajām prasībām vai ja kasācijas sūdzība vai protests iesniegts par tiesas nolēmumu, kas saskaņā ar likumu nav pārsūdzams.

Kriminālprocesa likuma 569.panta pirmā daļa noteic, ka pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Atbilstoši minētā panta trešajai daļai kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Senāts konstatē, ka apsūdzētais kasācijas sūdzībā atkārtojis apelācijas sūdzības argumentus, kurus apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi un motivēti noraidījusi.

Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka /pers. A/ sociālajam statusam, kuru raksturo arī viņa ģimenes stāvoklis un apgādībā esošās personas, ir būtiska nozīme individualizēta un taisnīga soda noteikšanā, taču tas ir tikai viens no aspektiem, kas raksturo apsūdzētā personību. Apelācijas instances tiesa ir pievienojusies pirmās instances tiesas secinājumiem, ka apsūdzētajam /pers. A/ iepriekš noteiktie sodi – piespiedu darbs un naudas sods – nav sasnieguši Krimināllikuma 35.panta otrajā daļā noteikto soda mērķi – atturēt vainīgo no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas. Samērojot apsūdzētā tiesību ierobežojumu ar sabiedrības drošības interesēm, viņa izolēšana no sabiedrības ir attaisnojama un nepieciešama, un ir vienīgais veids kā sasniegt ne vien soda represīvos, bet arī preventīvos mērķus.

Senāts atzīst, ka apsūdzētā /pers. A/ kasācijas sūdzība neatbilst Kriminālprocesa likuma 569.panta prasībām, jo kasācijas sūdzības argumenti ir saistīti ar nepiekrišanu tiesas atzinumiem par sodu ietekmējošo apstākļu izvērtējumu un vēlmi panākt atkārtotu pierādījumu izvērtēšanu kasācijas instances tiesā. Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569.panta pirmajai un trešajai daļai kasācijas instances tiesa izvērtē juridiskus iemeslus, bet lietu pēc būtības neskata un pierādījumus no jauna neizvērtē.

Ievērojot minēto, ir konstatējams Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmajā daļā paredzētais pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573.panta trešo un piekto daļu un 573.[1] panta pirmo daļu, tiesa

nolēma:

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.
Lēmums nav pārsūdzams.

I.L. Zemīte A. Branta S. Kaija